

Predikan i Skepplanda kyrka 2022 av Tobias Bäckström

Första söndagen efter trettandedagen

”Jesu dop”

2 Mos 1:22-2:10

1 Joh 5:6-12

Luk 3:15-17, 21-22

Ps: 37, 1:4, 658, 386, 246, 337

Johannes döparen är den förste i raden av ökenfäder som ett par hundra år senare skulle bli en stor rörelse i den egyptiska och syriska öknen. Ute i öknen formades dessa människor, precis som Johannes och rörelsen kring honom. I öknen försvinner alla distraktioner, där kan vi inte längre fylla tiden med förströelser. I öknen måste vi avstå från allt det vi tar för givet. I öknen kan vi inte längre fylla försvara oss själva och det har blivit platsen för rannsakan och eftertänksamhet.

Det är därför som Johannes och de som gick ut för att lyssna till honom uppfylldes av iver att börja ett nytt liv. De ville inte leva så slentrianmässigt som de gjort tidigare, utan de började fundera på vad Gud ville med deras liv eller vad som var moraliskt rätt och riktigt. De ville inte fortsätta att bara leva om alla andra gjorde. I öknen hos Johannes lyssnade de på hans omvändelsepredikan och de lät döpa sig med hans omvändelse-dop.

Att kliva ner i floden Jordan och bli döpt av Johannes kanske kan jämföras med floden Rubicon i Italien. Att korsa Rubicon har blivit ett talesätt för att ta ett viktigt beslut. När Julius Ceasar klev ner i Rubicon med hela sin armé och upp på andra sidan, då var tärningen kastad. Hans beslut skulle oundvikligen leda till inbördeskrig, nu fanns det ingen återvändo. De som lät döpa sig av Johannes skulle starta ett inbördeskrig, ett krig mot sin syndiga livsstil, den gamla människan, den oomvända människan; tärningen var kastad.

Idag, på den första söndagen efter trettandedagen, minns vi hur Jesus blev döpt med detta dop, Johannes omvändelse-dop. För honom fick det dock en annan betydelse. Folket klev ner i Jordan för att tvätta sig rena från sina synder, men när Jesus kliver upp ur Jordan har han tagit på sig alla dessa synder. När han kliver ner i Jordan korsar även han Rubicon. Nu är tärningen kastad, hans väg kommer nu obönhörligt leda honom till korset.

Hade inte Jesus gjort detta hade Johannesdopet förblivit ett hopplöst försök att få ordning på sitt liv. Hur många Johannesdop vi än skrubbar oss med kan vi inte tvätta oss rena. Synden finns kvar ändå. Men med Jesus förändras vår kamp. Synden finns kvar men har inte samma makt över oss. Jesus tog inte bort synden på korset men tog bort dess dömande verkan. Kampen mot synden är därmed inte längre hopplös även om den inte är avgjord.

”Jag döper er med vatten” säger Johannes. Men Jesus döper med helig Ande och eld. Och det är den helige Ande som gör dopet verkningsfullt. När ett barn döps här i kyrkans dopfont så döper prästen med vatten. Men Jesus är med och döper med helig Ande. Det vi ser är vatten men den osynliga delen är Guds helige Ande. Vi ser ett dop men det är två dop som sker och dopet i helig Ande är det viktigaste.

Men så nämner Johannes ett tredje dop: dopet i eld. Vad pratar han om där? ”Han har kastskoveln i handen för att rensa den tröskade säden – agnarna ska han bränna upp i en eld”. Vi kan se bilden framför oss, hur bonden kastar upp vetekorn och agnar blandade tillsammans, men sedan separerar vinden agnarna från vetet. De tyngre vetekornen faller rakt ner medan de tomma agnarna förs bort en bit av vinden. Detta, skräpet, det överblivna, det är det som ska brännas upp i en eld. Det betyder att det kommer att försvinna och kan inte längre komma tillbaka till oss.

Säden som ska tröskas är en bild av döden. När vi dör är vi som ax som faller till marken. Då är vi både kärna och agnar. Kärnan är det som är mitt sanna jag, sådan jag är, skapad av Gud, skapad till Guds avbild. Agnarna är skalet, utanpåverket, allt som är smittat av synd. Synden är alltså inte kärnan i min personlighet, min innersta identitet. Efter döden väntar en reningsprocess, där jag renas från det som inte tillhör Guds avbild. Här i det tredje dopet blir kampen mot synden en gång för alla avgjord.

Johannesdopet i vatten, det är din omvändelse. Ditt beslut att leva ett nytt liv, omvända dig till Gud. Det kan ske vid ett särskilt tillfälle, ett tillfälle i livet då man inser att nu går det inte längre att leva om jag gjort tidigare. Säkert har du också korsat Rubicon, tagit det där stora beslutet.

Men det är också något som måste ske dagligen, för vi vet ju alla hur lätt vi faller igen. Johannesdopet visar vår vilja men ger oss ingen kraft. Men i och med att Jesus har gått in i samma dop får vi kraft av honom. Den helige Ande förenades med vatten. Han gav den kraft, tack vare honom är vår omvändelse inte förgäves. Genom Guds nåd är vi inte utlämnade åt vår egen hopplösa kamp.

Och slutligt, efter detta livet kommer Jesus slutföra det som än så länge bara påbörjats, det som i detta livet bara blir provisoriskt. Dopet i eld är det slutliga dopet där agnarna bränns upp en gång för alla. Och där vi får till slut stå rena inför Gud, som de vi är skapade till att vara, han som gav oss den helige Ande som gåva när vi en gång döptes.